ви, купи, кръми; или шушни *з, ж, ч, с, ш: блажи, мжчи, грѣши, вози, носи,* или съ грьлено-то **i-j**: броіи—броjи.

19. Глаголитѣ: *играѭ, мотаѭ. лижѫ, мжжѫ, кажѫ, пишѫ, берѫ* (стр. 69), *держ, перѫ* (стр. 70), трѣбва да образуватъ не различни, но юднѫ н. пр. V. класѫ, защото иматъ на край въ коренъ-тъ си юднѫ сврьскѫ *а*. Каква неосновность, като ю събралъ Г. Момчиловъ *играѭ* и *умѣѭ* въ юднѫ класѫ (стр. 69)!— Рѣкохъ и глаголи-тѣ съ буква *а* на край въ коренъ-ти си трѣбва да образуватъ особенѫ класѫ. Но пощо и тѣзи глаголи не задръжаватъ *а*-то сички по сички-тѣ си врѣмена, за туй и тѣ трѣбва да се разбиѭтъ въ нуждни-тѣ дѣлове. Така въ 1) дѣлъ ще дойдѫтъ н. пр. глаголи-тѣ, които задръжаватъ *а*-то по сички-тѣ си врѣмена като н. пр. играѭ; въ 2-ри дѣлъ глаголи-тѣ, които за сегашно врѣме иматъ *и*, което се по законъ-тъ на ѥзика измѣнява въ **i—j** и съ прѣдходнѫ-тѫ буквѫ на край на основа-та образува новѫ буквѫ или отпада. Тѣзи глаголи иматъ на край прѣдъ крайнѫ-тѫ буквѫ въ основа-та си или течни: *л, р, н: кла — колѭ, орѫ—орѭ—орѫ, стена—стенѭ;* или зѫбни: *т. д: клевета—клеветѫ, глода—глод-і-ѫ—глод-ж-ѫ—глождѫ;* или устни *б, п, м: зоба—зобѫ, копа—копѫ, дрѣма—дрѣмѫ;* или грьлени: *г,к,х, стрига—стригѫ, плака—плакѭ—плачѫ, диха—дпх-і-ѫ—дишѫ;* или шушни: *з, с, ц: маза—маз-ѭ—мажѫ, писа—пис-ѭ—пишѫ, гваца—гвац-і-ѫ—гвачѫ.* Въ 3-ти дѣлъ ще дойдѫтъ глаголи-тѣ, които въ сегашно врѣме нематъ *а*; такиви сѫ; *бра—берѫ, пра—перѫ, тъка—тъкѫ, вѣѭ, баѭ, лаѭ, каѭ, плюѭ* (стр. 69). При тѣзи послѣдни-тѣ **i—j** стои да се избѣгне зеванье-то: *кажѫ—ка-і-ѫ—каѭ.*

20. Глаголи-тѣ: купувамъ (стр. 85) плювамъ, продавамъ, казувамъ, съвѣтувамъ, иматъ на край на основа-та си—сврьска—ова—ува и по туй трѣбвало би да образуватъ новѫ, н. пр. VI. класѫ. Но, пощо тѫзи вмѣтка ю минѫла и въ други-тѣ врѣмена, то негли могѫтъ да се групиратъ, както ю направилъ Г. Момчиловъ, съ глаголи-тѣ отъ V. класѫ подъ 19. Това зависва отъ рѣшеніе-то на наши-тѣ учени; ний сме на мненіе да се образува и отъ тѣхъ нова VI-та класа.

21. На странѫ 101 Г. Момчиловъ отъ *свѣт(ъ)* произвожда *свѣтлина* съ приставкѫ *лина, свѣтилникъ* съ *илникъ* а какъ ще бѫде съ *свѣщ(ь)?* Законъ-тъ, положенъ за туй на странѫ 7 подъ 11 ю чиста безосновна практичность. Г. Момчиловъ ю при туй полаганье изгубилъ отъ видъ юдинъ отъ най главни-тѣ закони на граматика-та: що бѫде юдинъ пѫтъ, да бѫде секога. Иначе, рѫководенъ отъ тоя законъ, какъ можеше да каже чи отъ рѣчь-та *свѣт(ъ), свѣтлина* станало съ приставкѫ линѫ, а пакъ свѣщ(ь) и гощавамъ (стр. 7, 11) защото въ *свѣтъ т*-то въ *гость ст*-то минѫли въ *щ*! Не, и *свѣщь* и *гощавамъ* сѫ станѫли съ приставки отъ *свѣтъ* и *гостъ*, както ю станѫло и *свѣтлина* съ приставка и то ето какъ: *свѣщь*—свѣт съ приставка *а* и вмѣтка **i-j**—свѣт-і—а; **i—j** ю минѫло въ *ш* — *свѣт-ш-а* послѣ за благогласіе дошло *ш*-то прѣдъ *т*-то — свѣшта, подире още *а*-то ослабнело въ *ь* — свѣштъ—свешт. Така и: *гостъ*—гост-і-авамъ—гост-шавамъ—гос-